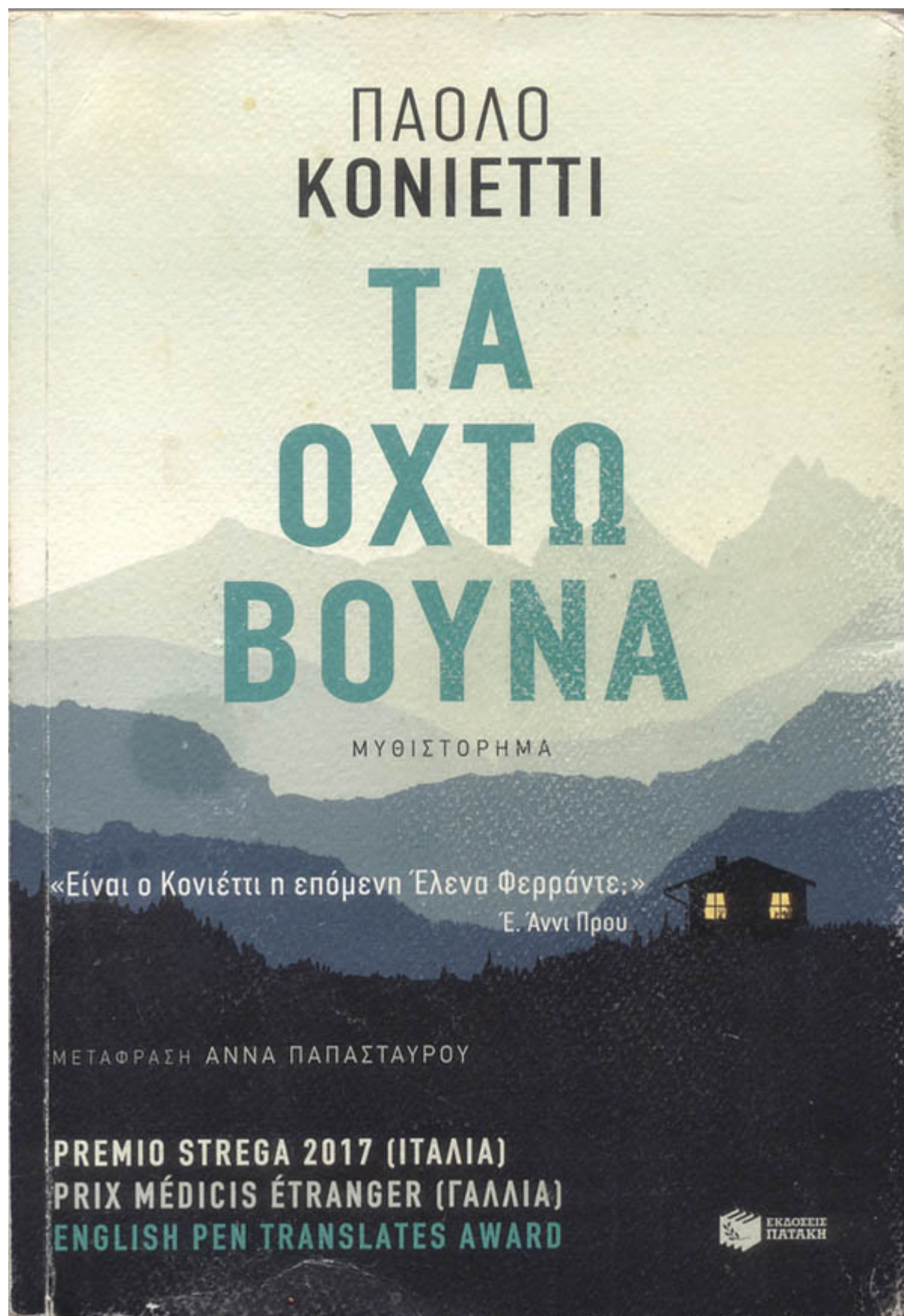

Αυτός, που διαχέεται ως υδράργυρος, γνωστός και ως Q, συνεχίζοντας την παράδοση, μου πέρασε μια ακόμα έκδοση Ιταλού συγγραφέα, εν μέσω του θέρους. Άγνωστος, εις εμέ, ο δημιουργός, εξίσου άγνωστο και το περιεχόμενο με τίτλο: Τα οκτώ βουνά.

Οκτώ νύκτες αργότερα, γυρίζοντας την 291η και τελευταία σελίδα του δημιουργού, ο οποίος στο προλογικό σημείωμα στο «αυτί» του βιβλίου, εικονίζεται έχοντας κάτι από το βλέμμα του Colin Farrell, δεν μπορώ να πω ότι τον γνώρισα, οφείλω όμως να καταθέσω ότι το μυθιστόρημά του ήταν συναρπαστικό. Και ανθρώπινο. Και ανατομικό. Και πλήρες.

Απλό στη σύλληψη, λίγον αυτοβιογραφικό υποθέτω, περίτεχνο στην εκτέλεση, εξαιρετικό στο σύνολο του.

Δυο παιδιά από δυο ολότελα διαφορετικές οικογένειες, έχουν κοινό τόπο το βουνό. Μαζί και λίκνο. Ταυτόχρονα το ίδιο βουνό αποτελεί πλατφόρμα επικοινωνίας ανάμεσα στις δυο γενιές. Ανάμεσα στο παιδί και στον πατέρα. Μέχρι που η εφηβεία, έρχεται να το τελειώσει και αυτό.

Οι δρόμοι τους χωρίζουν, με ότι στέκεται ανάμεσα σε ένα παιδί της πόλης και σε ένα παιδί του βουνού. Με ότι στέκεται ανάμεσα σε έναν πατέρα και σε ένα αγόρι που γίνεται έφηβος. Όχι και πολύ ομαλά, όλα αυτά. Δεν είναι και η πιο εύκολη διαδικασία.

Είναι η ίδια η ζωή που έρχεται να ανατρέψει, που έρχεται να προσπεράσει ότι ξέραμε. Αυτό είναι το πλαίσιο που στήνει την πλοκή του ο P.C.

Και το κάνει αριστουργηματικά, καθώς καταπιάνεται με πολλά θέματα.

Μιλάει για την μητέρα του, μια ενδιαφέρουσα και δοτική προσωπικότητα όπου όμως

υφίσταται την: «...ορμητική εισβολή της πραγματικότητας στον ιδεαλισμό της και ίσως στην υπεροψία της» (σ.98)

Αλλά και για τον πατέρα του, που του είπε: «...πως χαράμιζα τη ζωή μου, εγώ του απάντησα πως κατά την γνώμη μου αυτός είχε χαράμισει τη δική του». □ «...έτσι όταν απομακρυνθήκαμε, κανείς από τους δυο μας δεν έκανε πια τίποτα για να καλύψει την απόσταση» . (σ.124)

«Μετά τη λιτή κηδεία του πατέρα μου είχα στοχαστεί πολύ την μοναξιά του, εκείνη την ιδιαίτερη αιώνια σύγκρουση ανάμεσα σε αυτόν και τον υπόλοιπο κόσμο» (σ.157)

Για το καλοκαίρι που: «...σβήνει τις αναμνήσεις όπως ακριβώς λιώνει το χιόνι, όμως ο παγετώνας είναι το χιόνι των μακρινών χειμώνων, είναι μια χειμωνιάτικη ανάμνηση που δεν θέλει να ξεχαστεί» (σ.178)

Για τους ερωτευμένους που σκέφτηκε πως: «είναι ωραίο που υπάρχουν στον κόσμο, αλλά σε ένα δωμάτιο σε κάνουν πάντα να νιώθεις παραπανίσιος» (σ.216)

Για την φιλία τους, που αλληγορικά συμβαίνει σε κάθε περίπτωση «...κατοικούσε σε εκείνο το βουνό κι όσα συνέβαιναν στα πεδινά δεν έπρεπε να την αγγίζουν» . (σ.235)

Για τα διάφορα αδιέξοδα του βουνίσσιου φίλου του: «Αυτά τα πράγματα μου έμαθαν από μικρό. Αλλά ποιος με έμαθε να είμαι πατέρας; Ο δικός μου σίγουρα όχι. Στο τέλος αναγκάστηκα να τον χτυπήσω για να με αφήσει ήσυχο» . (σ.254)

«Μα πως μου πέρασε από το μυαλό να το παίξω επιχειρηματίας; Εγώ δεν έχω ιδέα από λεφτά.» (σ.283)

Κάνει, έναν σαφή διαχωρισμό, ανάμεσα στους καθαρούς εραστές του βουνού και τους σκιέρ που με πλαστικά τους παπούτσια είναι «σαν εξωγήινοι» (σ.276)

Σε κάθε αράδα κινείται με τρόπο διακριτικό, αιθέριο. Το τέλος του δεν είναι αναμενόμενο, δεν είναι ευχάριστο, κι όμως είναι καλοδεχούμενο.

Το πόνημα του P.C., προφανώς θα προκαλέσει μια ιδιαίτερη αίσθηση στους λάτρεις των βουνών, αλλά δεν θα αφήσει αδιάφορο κανέναν.